

Sobre els sindicats del règim i la vaga del 12 de desembre de 2018

written by Lluís de Yzaguirre | 11 de desembre de 2018

Els sindicats del règim ens criden a la vaga el dia 12 de desembre per a reclamar les pagues extres que tenim pendents de recuperar. Vull explicar la meua posició personal en contra de la vaga, que considero corporativista i motivada per objectius polítics dels partits que donen suport a la dictadura borbònica. Faig constar que:

- sóc funcionari;
- estic afiliat a la Intersindical-CSC,
- i sóc president de la Junta del PDI (funcionaris) de la UPF.

Insisteixo que parlo a títol personal. Però, **per què em sembla que aquesta vaga és una cortina de fum dels sindicats del règim?** Entenc que es tracta barroerament de:

- a) justificar els seus centenars d'alliberats i la “lluvia de millones” (que a ells sí que els arriben) amb què alimenten la seva obsoleta burocràcia al servei de la patronal i,
- b) sumar-se al prèssing contra el govern de la Generalitat intervinguda però sense entrar a fons en els dèficits de la universitat.

Parlar ara de tots aquests dèficits (nivell salarial, impost de matriculació dels estudiants, deute patrimonial de les universitats, prestacions socials desaparegudes...) seria molt extens i ens distrauria de la intenció de desemmascarar les reivindicacions de pa sucat amb oli amb que els capatassos ens volen fer oblidar les reivindicacions de veritat.

Doncs, em centraré en el forat negre que se'ns deu, forat davant del qual el que reivindiquen el dia dotze els sindicats verticals és xavalla. O sigui que ens ofereixen les molles

perquè oblidem que ho volem tot.

L'any 2010 se'ns va rebaixar el sou. Si jo ara hagués de promoure una vaga sota el supòsit que ja hem superat la crisi i que podem demanar que se'n reverteixin els efecte adversos, el **primer** que demanaria seria la supressió de la retallada del sou regular, no pas de les pagues. Tot això prèvia discussió de si cal que tothom recuperi el nivell anterior o si ho aprofitem per a reduir diferències entre categories (amb implicacions com ara si les nostres càtedres són competitives per a atraure talent; encara que en aquest cas potser hauríem de parlar de si el cost de la vida o de l'habitatge a Barcelona són competitius per a atraure talent...). En el nostre cas, recuperar el poder adquisitiu del 2010 implica un increment del 16,5%; el que hem tingut és del 6,67%:

	INE.es	
2010	1,4	100,00
2011	3,3	101,40
2012	2,2	104,75
2013	3,3	107,05
2014	0,3	110,58
2015	-0,9	110,92
2016	0	109,92
2017	3,1	109,92
gen-oct 18	2,8	113,32
		116,50
increment 2010-18		106,67

Aquesta reivindicació, en el cas que suposem que titulars, agregats i catedràtics cobressin com un titular, representaria el 2019 un increment anual de 4.141,61€ nets (28,99 milions d'euros anuals). Sense perdre de vista que està calculat amb l'IPC més trampós del sistema solar, amb les dades de la Comunitat Autònoma de Catalunya.

El **segon** que demanaria seria que tota la gent que, en el moment de jubilar-se, es trobi que no arriba a la pensió màxima per la penalització que l'estisorada del 2010 ha tingut en el còmput dels darrers 15 anys (o 25, segons els casos)

tingui dret a un ingrés complementari per part de l'estat, de manera que la seva pensió es computi segons la feina que realment ha fet tots aquests anys i no pas segons la rebaixa de sou (que no ha anat acompanyada de cap decrement de feina). Aquesta reivindicació no la puc computar i cal tenir en compte que "només" perjudica els que no arriben a la pensió màxima (els més febles entre el PAS i el PDI d'incorporació tardana).

El **tercer** que demanaria, si realment s'ha de fer justícia, seria que els aproximadament 60.000 euros per barba que ha deixat de percebre qualsevol PDI funcionari o equivalent des de la gran estisorada siguin entesos com un préstec que vàrem fer els treballadors per a salvar l'economia de la dictadura borbònica i la seva sucursal autonòmica i se'ns restitueixin tots en una paga extraordinària. Aquesta reivindicació podria equivaldre a 418,07 milions d'euros en el cas del professorat estable, que és el 50% de tot el pressupost anual que la Generalitat dedica a les universitats.

Un altre dia us explicaré les xifres astronòmiques que surten d'altres reivindicacions que no tenen cabuda en la vaga corporativista dels sindicats verticals, però la idea clau és que els números que qualsevol de nosaltres pot fer no quadren gens amb les misèries que reivindiquen els sindicats de menjadora i que em sento tractat d'imbecil quan em demanen que surti a reclamar la calderilla i, a més, contra la sucursal autonòmica i no pas contra els autèntics culpables, els dilapidadors de la tirania borbònica.

Un parèntesi per als que puguin dubtar de si és exagerat el qualificatiu de *corporativista* per a referir-se a la vaga: intenteu recordar el paper que els sindicats del règim van adoptar davant de la vaga més que justa i infinitament més necessària que el professorat precari va fer els dies 28 i 29 de novembre proppassats. Mireu de recuperar els seus comunicats de suport als no funcionaris, o mireu de trobar les seves pancartes a les fotos de la manifestació unitària... o parleu amb els precaris del vostre entorn i no m'estranyaria

que en trobéssiu algun dels que van ser pressionats a desvincular-se de la vaga del professorat precari "per a no deslluir" la dels sindicats com déu mana.

Ara, aturem-nos un moment: ¿és realista demanar que ens compensin per totes les conseqüències de les retallades (decrement de sou, pagues extres i poder adquisitiu)? ¿És realista esperar que la cleptocràcia borbònica ens compensi per les pèrdues que ens ha provocat? Evidentment que no n'és gens, de realista, i molt menys encara si tenim en compte tots els dèficits del sistema universitari i el seu endeutament: no estem entrant ni en els dèficits de finançament estructural de les universitats, ni valorant quant caldria aportar per a eliminar l'impost de matriculació que paguen els estudiants (superior al de molts articles de luxe), ni estem parlant de les quantitats ingents que caldria afegir al finançament universitari si es deixava de violar a gran escala la legalitat en el tema dels contractes i remuneracions del professorat precari.

No és gens realista. Per això, volen enganyar els treballadors amb una reivindicació de quatre quartos que és una cortina de fum per a amagar que la restitució de les retallades i el finançament decent del sistema universitari només són viables amb la República Catalana, mai amb la monarquia instaurada per Franco, de la qual fan de crossa els partits de l'esquerra borbònica i els sindicats del règim del 78. Demanen unes engrunes que el Govern no té perquè hagi d'anar a pidolar als que mai no respecten la paraula donada ni els pressupostos aprovats. L'objectiu final de la vaga corporativista és pressionar els diputats independentistes a Madrid a regalar llurs vots a canvi del copet a l'esquena de les pagues extres pendants.

A mi la convocatòria de vaga del 12 em recorda la dels policies espanyols que vénen a Catalunya a demanar que els equiparin (només en allò que els convé) amb els Mossos d'Esquadra. El dotze de desembre jo no sortiré amb els

còmplices del règim del 78 a demanar almoïna. Seguiré preparant-me per a aprofitar la primera oportunitat que es presenti de fer efectiva la República proclamada pels nostres representants, a la qual exigiré, un cop sigui operativa, que faci honor als compromisos morals que té amb els seus treballadors, funcionaris o laborals.